

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti **T.**, so sídlom v B., zastúpeného **JUDr. P. T.**, *advokátom so sídlom v B.*, proti žalovanej **Slovenskej obchodnej inšpekcii – Ústrednému inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie**, so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0309/99/2009 zo dňa 28. júla 2009, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, zo dňa 20. októbra 2009, č. k. 24S/27/2009 - 54, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. októbra 2009, č. k. 24S/27/2009 – 54 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 122,55 eura na účet právneho zástupcu JUDr. P. T. vedený v Tatra banke, a. s., číslo účtu X. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil žalobou zo dňa 12.08.2009 napadnuté rozhodnutie žalovanej č. SK/0309/99/2009 zo dňa 28.07.2009 ako aj rozhodnutie

správneho orgánu prvého stupňa Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj č. P/0206/06/09 zo dňa 18.05.2009, ktorým bola žalobkyni podľa § 4 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa, uložená pokuta vo výške 1.000,- eur za porušenie § 6 ods. 2 zákona č. 377/2004 Z. z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Pri svojom rozhodovaní krajský súd vychádzal z ustanovení článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, z ustanovení § 4 ods. 3, § 5 ods. 2 a 5 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa (ďalej len „zákon o štátnej kontrole vnútorného trhu“), keď podľa jeho názoru žalovaná v konaní vykonala dôkaz v rozpore so zákonom o štátnej kontrole ako aj v rozpore s článkom 2 Ústavy Slovenskej republiky, keďže kontrolný nákup jednej krabičky cigariet Marlboro Light vykonala maloletá B. D., narodená v roku 1995. Podľa názoru krajského súdu ustanovenie § 5 ods. 5 zákona o štátnej kontrole definuje, čo je inšpektor pri kontrole oprávnený. Ustanovenia upravujúce výkon kontroly neumožňujú osobám vykonávajúcim kontrolu používať pri výkone kontroly pomoc alebo súčinnosť maloletých osôb. Ustanovenie § 5 ods. 2 zákona o štátnej kontrole definuje akých iných zamestnancov si Slovenská obchodná inšpekcia môže prizvať na kontrolu, pričom maloletá osoba nemôže spĺňať atribúty tzv. prizvaných osôb.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania v sume 403,55 eura podľa vyčíslenia právneho zástupcu žalobkyne.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že postup a spôsob zisťovania nedostatkov v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej kontrole je síce do istej miery limitovaný rozsahom oprávnení taxatívne vymenovaných v ustanoveniach § 4 ods. 3 a § 5 ods. 5 zákona o štátnej kontrole, nie je však podrobne upravený a špecifikovaný. Pre zistenie nedostatkov pri výkone kontroly, a teda pre praktickú aplikáciu § 4 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej kontrole je v niektorých prípadoch nevyhnutné vytvoriť podmienky simulujúce situáciu, v ktorej by bolo možné jednoznačne, spoľahlivo a preukázateľne preveriť dodržiavanie povinností predávajúceho, vyplývajúce z osobitného predpisu a tým i získať potrebné dôkazy svedčiace o porušení zákona, pričom takýto postup Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len „SOI“) zákon o štátnej kontrole

vnútorného trhu podrobne neupravuje a nešpecifikuje. Uviedla, že pod kontrolnú činnosť SOI spadalo k 01.07.2009 preverenie požiadaviek vyplývajúcich z 24 zákonov, 3 nariadení vlády, 10 nariadení Európskeho parlamentu a Rady a veľkého množstva vykonávacích predpisov viažucich sa k vyššie uvedeným právnym predpisom a nedokáže si predstaviť všeobecne záväzný právny predpis, ktorý by podrobne upravoval postup SOI pri preverovaní dodržiavania týchto predpisov. Poukazovala na to, že pre zistenie nedostatkov pri kontrole povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 6 ods. 2 a § 6 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov [zákon č. 377/2004 Z. z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane nefajčiarov“)] a tým i získanie prípadného dôkazu nesplnenia uvedených povinností, je účasť maloletých osôb pri kontrole nevyhnutná. Uviedla, že podľa jej názoru, takto získaný dôkaz neodporuje žiadnemu právnemu predpisu, pričom zdôraznila, že maloleté osoby sa vykonaných kontrol zúčastnili so súhlasom ich zákonného zástupcu a za jeho prítomnosti, resp. za prítomnosti ním poverenej osoby. Ďalej uviedla, že samotný výkon dohľadu nad dodržiavaním zákona o ochrane nefajčiarov bol z dôvodu potreby jednotného postupu výkonu kontroly spracovaný v Metodickom usmernení č. 3/00S/2006 zo dňa 15.03.2006 a Doplnku k Metodickému usmerneniu č. 3/00S/2006 zo dňa 18.02.2008. Samotný doplnok rieši okrem iného otázku súhlasu zákonného zástupu maloletého, otázku zabezpečenia dohľadu nad maloletou osobou, ako aj skutočnosť, že nákup tabakových výrobkov maloletou osobou bude po riadnom zaplatení nákupu pozastavený zo strany prítomného inšpektora SOI. Zotrvala na názore, že dodržiavanie zákazu predaja tabakových výrobkov maloletým osobám nemožno preveriť iným spôsobom ako prostredníctvom maloletej osoby s tým, že maloletá osoba sa však samotnej kontrole nezúčastňuje. Výsledok pozorovania jej konania a posúdenia konania predávajúceho inšpektormi SOI je predmetom kontroly vykonanej inšpektormi SOI. Uviedla, že aj keď súd v danom prípade nepripúšťa iné výkladové stanoviská ani analógiu pri aplikácii ustanovenia § 5 ods. 2 zákona o štátnej kontrole, má za to, že výkladom tohto ustanovenia nie je možné dôjsť k jednoznačnému záveru, že prizvanou osobou, za predpokladu, že ide fyzickú osobu, môže byť výlučne zamestnanec, teda osoba v pracovnom pomere. Uviedla, že výkladom ustanovenia § 5 ods. 2 zákona o štátnej kontrole podľa jej názoru možno prísť k záveru, že pod pojmom prizvané osoby možno začleniť tri kategórie osôb, ktoré tvoria: 1. zamestnanci iných orgánov, 2. zamestnanci právnických osôb, 3. fyzické osoby (v tomto prípade však nie sú viazané na pracovný pomer). Ako podmienky ich prizvania sa uvádza skutočnosť, že ich prizvanie musí byť odôvodnené osobitnou povahou kontrolnej úlohy, čo vzhľadom na kontrolu dodržiavania zákazu v zmysle § 6 ods. 2 zákona o ochrane

nefajčiarov bolo splnené, pričom možno požadovať ich uvoľnenie najdlhšie na desať pracovných dní kalendárneho roka. Pri použití gramatického výkladu tohto ustanovenia vyplýva, že SOI môže na kontrolu prizvať fyzickú osobu, a to s jej súhlasom v prípade osobitnej povahy kontrolnej úlohy. Preto účasť maloletých osôb na predmetných kontrolách napĺňa všetky požiadavky citované v tomto ustanovení zákona o štátnej kontrole. Ďalej uviedla, že použitie maloletých v danom prípade nie je odôvodnené analogickým použitím predpisov trestného práva, ale len využitím možnosti, ktorú pri kontrole poskytuje samotný zákon o štátnej kontrole vnútorného trhu. Preto správny orgán nepochybil pri rozhodovaní v danej veci a rozhodol v súlade s ustanovením § 46 správneho poriadku [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov(d'alej len „správny poriadok“)]. Poukazovala tiež na to, že podmienkou prizvania takejto osoby ku kontrole, je v zmysle citovaného ustanovenia osobitná povaha kontroly a nie náhrada mzdy.

Ďalej uviedla, že pokiaľ ide o rozsah práv samotných inšpektorov, ktoré na seba prizvaná fyzická osoba preberá, je nutné poznamenať, že nedostatok plnoletosti v danom prípade žiadnym spôsobom nebráni maloletej fyzickej osobe prebrať na seba oprávnenie vykonať kontrolný nákup, čiže vykonať činnosť, ktorú môže vykonať bez špeciálneho poverenia. Vykonaním kontrolného nákupu sa skončila činnosť tejto maloletej osoby a priame vykonanie kontroly a spísanie inšpekčného záznamu už prebieha bez jej prítomnosti. Rovnako poukazovala na to, že v zmysle ustanovenia § 5 ods. 4 zákona o štátnej kontrole, je inšpektor povinný sa preukázať pri kontrole preukazom Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktorý ho oprávňuje na výkon kontroly, preto podľa názoru žalovanej sa kontrola začína až okamihom preukázania sa inšpektora SOI služobným preukazom a nákup tabakových výrobkov vykonala maloletá osoba v anonymite pred začatím kontroly, pričom podľa § 9 Občianskeho zákonníka maloletí majú spôsobilosť len na také právne úkony, ktoré sú svojou povahou primerané rozumovej a vôľovej vyspelosti zodpovedajúcej ich veku, pričom je nepochybné, že maloletá osoba, ktorá v tomto prípade mala 14 rokov je spôsobilá kontrolný nákup vykonať. Súčasne žalovaná poukazovala aj na ustanovenia § 2 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), podľa ktorého je spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre osobnú potrebu ako aj pre príslušníkov svojej domácnosti. Zákon v žiadnom prípade nezakazuje osobe mladšej ako 18 rokov vyvinúť snahu o kúpu tovaru, t. j. cigariet. Za takéto konanie nemôže byť osoba mladšia ako 18 rokov sankcionovaná. Ďalej poukazovala na to, že v prípade potvrdenia napadnutého rozsudku bude kontrola v oblasti

predaja tabakových výrobkov značne obmedzená, ak nie zmarená, v dôsledku čoho sa nebudú môcť prešetrovať podnety týkajúce sa predaja tabakových výrobkov osobám mladším ako 18 rokov. Žiadala preto, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne.

Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 29.12.2009 na odvolanie navrhla napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdiť ako vecne správny. Poukázala na to, že žalovaný nemôže získavať dôkazy spôsobom, ktorý odporuje Ústave a zákonom Slovenskej republiky. Správny orgán nemôže získavať dôkazy tak, že si svojvoľne a bez akéhokoľvek zákonného splnomocnenia vysvetlí svoje zákonom dané oprávnenie vykonať kontrolu vnútorného trhu, resp. dodržiavanie zákazu predaja tabakových výrobkov osobám mladším ako 18 rokov. Žalobkyňa uviedla, že si plne uvedomuje svoju spoločenskú zodpovednosť pri predaji tabakových výrobkov, ale nemôže byť zo strany štátnych orgánov sankcionovaná v prípade, ak štátny orgán pri kontrole postupuje nad rámec Ústavy Slovenskej republiky a zákonov. Uviedla, že žiadny právny predpis neumožňuje správnomu orgánu výkon kontroly spôsobom, ako ho uskutočnila SOI. Použitie maloletej osoby ako „agenta provokatéra“ nie je v súlade so žiadnym právnym predpisom upravujúcim správanie sa štátnych orgánov. Poukazovala na to, že správny poriadok ako subsidiárny právny predpis voči zákonu o štátnej kontrole v ustanovení § 34 ods. 2 vypočítava skutočnosti, ktoré môžu slúžiť ako dôkaz pri rozhodovaní správnych orgánov. Aj keď sa nejedná o taxatívny výpočet, je nepochybné, že dôkaz získaný od osoby, ktorá bola na túto činnosť navedená SOI, nie je v súlade so zásadami správneho konania. Pokiaľ by SOI chcela pri získavaní dôkazov použiť „agenta provokatéra“, musela by byť táto možnosť zakotvená v príslušnom právnom predpise. Takýto inštitút je definovaný výlučne na účely trestného a nie správneho konania. Akékoľvek analogické použitie tohto inštitútu v správnom konaní je neprípustné. Ďalej uviedla, že žalobkyňa v konaní nikdy nespochybňovala zákonnú kompetenciu SOI vykonávať kontrolu vnútorného trhu. Je však nepochybné, že zámer zákonodarcu nemôže byť a nie je prameňom práva a zámer zákonodarcu nemôže byť pre štátny orgán inšpiráciou na porušovanie právnych predpisov a vykonávanie dôkazov v rozpore so správnym poriadkom. Uviedla, že argument žalovanej, že bez takéhoto spôsobu by výkon kontroly dodržiavania zákazu predaja tabakových výrobkov osobám mladším ako 18 rokov bol nemožný, nie je relevantný, pretože žalovaná ako štátny orgán má oprávnenie v rámci legislatívneho konania navrhovať, pripomienkovať a priamo sa zúčastňovať pri tvorbe právnych predpisov, ktoré sa jej dotýkajú. Poukazovala tiež na to, že tým, že žalovaná prizýva

ku kontrole maloletej osoby, sama ich vystavuje možnosti získania tabakových výrobkov, a teda sama porušuje ustanovenie zákona o zákaze predaja tabakových výrobkov osobám mladším ako osemnásť rokov. Tvrdenie žalovanej, že právny predpis nezakazuje, aby osoby mladšie ako osemnásť rokov kupovali cigarety, nemôže skryť fakt, že ich správny orgán k tejto skutočnosti sám nabádal a dokonca s nimi na tento účel dohodol pracovnoprávny vzťah. Ďalej uviedol, že výklad ustanovenia § 5 ods. 2 zákona o štátnej kontrole, ktorý uviedla žalovaná v odvolaní je účelový, pretože výkon štátnej správy nemôže byť zverený maloletej osobe, ktorá nemá spôsobilosť na právne úkony.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovanej č. SK/0309/99/2009 zo dňa 28.07.2009, ktorým žalovaná potvrdila rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj, ktorým bola žalobkyni podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona o štátnej kontrole, uložená pokuta vo výške 1.000,- eur za porušenie ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 377/2004 Z. z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Pojem „postup“ zákon na účely správneho súdnictva nedefinuje. Za postup správneho orgánu preskúmateľný v správnom súdnictve sa predovšetkým považuje jeho činnosť, ktorou správny orgán realizuje svoju právomoc vymedzenú osobitnými zákonmi. Pod činnosťou sa rozumie spravidla aktívny postup podľa procesných i hmotnoprávnych noriem, ktoré správny orgán oprávňuje a zaväzujú na úkony (aj čiastkové rozhodnutia) v priebehu konania.

Postup správneho orgánu je zákonný vtedy, ak nevybočuje z medzí týchto noriem, najmä ich hypotéz a dispozícií.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 377/2004 Z. z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ochrane nefajčiarov“), v znení neskorších predpisov, zakazuje sa predávať tabakové výrobky a výrobky, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak osobám mladším ako 18 rokov.

Podľa § 5 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov, každý kto predáva tabakové výrobky a výrobky, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, je povinný odoprieť ich predaj osobe, ktorá je mladšia ako 18 rokov.

Podľa § 3 ods. 2 veta prvá zákona o štátnej kontrole Slovenská obchodná inšpekcia je orgánom štátnej správy podriadeným Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky.

Podľa § 4 ods. 3 zákona o štátnej kontrole Slovenská obchodná inšpekcia je pri kontrole oprávnená:

- a/ vydávať záväzné pokyny na odstránenie zistených nedostatkov,
- b/ požadovať od kontrolovaných osôb potrebné informácie a doklady,
- c/ požadovať, aby výrobky boli označené vhodným upozornením na riziká, ktoré môžu vyplývať z použitia výrobkov,
- d/ zakázať dodávku a predaj výrobku alebo poskytovania služieb,
- e/ nariadiť účinné okamžité stiahnutie výrobku z trhu, ak treba, aj jeho zničenie na náklady kontrolovanej osoby, nariadiť zverejnenie upozornení na riziká výrobkov v prípade ohrozenia života alebo zdravia, alebo majetku spotrebiteľov,
- f/ vyhotovovať obrazové, zvukové a obrazovo-zvukové záznamy na zdokumentovanie zistených nedostatkov.

Podľa § 5 ods. 2 zákona o štátnej kontrole Slovenská obchodná inšpekcia môže na kontrolu prizvať zamestnancov iných orgánov, právnických osôb alebo fyzické osoby (ďalej len „prizvané osoby“) s ich súhlasom, ak je to odôvodnené osobitnou povahou kontrolnej úlohy, a požadovať ich uvoľnenie najdlhšie na desať pracovných dní kalendárneho roka. Účasť týchto zamestnancov na kontrole sa považuje za iný úkon vo všeobecnom záujme, za ktorý im patrí náhrada mzdy vo výške priemerného zárobku. Prizvané osoby majú

práva a povinnosti inšpektorov v rozsahu im vydaného oprávnenia okrem oprávnenia podľa odseku 5 písm. b/ a f/.

Podľa § 5 ods. 5 zákona o štátnej kontrole inšpektor je pri kontrole oprávnený:

- a/ vstupovať do prevádzkarní, na pozemky a do iných priestorov kontrolovaných osôb, ktoré súvisia s výrobou, predajom výrobkov a poskytovaním služieb, nedotknuteľnosť obydlia nesmie byť týmto dotknutá,
- b/ overovať totožnosť kontrolovaných osôb, ich zamestnancov alebo osôb, ktoré v mene kontrolovaných osôb konajú,
- c/ požadovať od kontrolovaných osôb potrebné doklady, údaje a písomné alebo ústne vysvetlenia,
- d/ odoberať vzorky výrobkov na posúdenie ich kvality, bezpečnosti a zhody,
- e/ požadovať od kontrolovaných osôb, aby v určenej lehote odstránili zistené nedostatky, ich príčiny a škodlivé následky,
- f/ uložiť pokutu v blokovom konaní, ak tak ustanovuje osobitný zákon,
- g/ nahliadať do príslušnej dokumentácie výrobku označeného značkou zhody CE vykonávanej náhodne, a ak je dôvod na obavy, že výrobok neposkytuje požadovanú úroveň ochrany oprávneného záujmu, požadovať dokumentáciu v rozsahu podľa osobitného predpisu, a to v štátnom jazyku môže len vtedy, ak je to nevyhnutné a primerané riziku, ktoré výrobok môže predstavovať,
- h/ vyhotovovať obrazové, zvukové a obrazovo – zvukové záznamy na zdokumentovanie zistených nedostatkov.

Podľa § 12 zákona o štátnej kontrole na konanie podľa tohto zákona sa použije všeobecný predpis o správnom konaní.

Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 71/1969 Zb. o správnom konaní (ďalej aj „správny poriadok“) na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

V citovanom článku Ústavy Slovenskej republiky je zakotvený princíp zákonnosti (legality). Tento princíp v sebe subsumuje skutočnosť, že určitá funkcia štátnej moci sa nadobúda a musí sa vykonávať v súlade s právom. Akcentuje požiadavku striktného a bezvýnimočného výkonu moci na základe ústavy a zákonov. To znamená, že orgány štátnej správy môžu konať len na základe zákonov a v ich medziach. Z hľadiska formálneho orgány štátnej správy sú zásadne viazané pokiaľ ide o ich právomoc zákonom.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení to znamená, že správne orgány musia v konaní a pri rozhodovaní dodržiavať najmä základné zásady správneho konania (§ 3), ustanovenie správneho poriadku týkajúce sa zisťovania podkladov pre rozhodnutie (§ 32 a nasl.) ako aj ustanovenia správneho poriadku zakotvujúce finálne štádium správneho konania, t. j. vydanie rozhodnutia (§ 46 a nasl.).

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou zo základných zásad správneho konania je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré sú v súlade s čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky majú prednosť pred zákonmi.

S prihliadnutím na citované zákonné ustanovenia ako aj z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom žalobkyne, ako aj krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že pokiaľ žalovaná, resp. správny orgán prvého stupňa ako štátny orgán, na výkon kontroly dodržiavania zákazu predaja tabakových výrobkov osobám mladším ako 18 rokov prizvala osobu mladšiu ako 18 rokov (v konkrétnom prípade 14 rokov), prekročila rozsah zmocnenia vyplývajúceho zo zákona o štátnej kontrole, zákona o správnom konaní a konala tak jednoznačne v rozpore s článkom 2 Ústavy Slovenskej republiky. Preto sa najvyšší súd stotožnil s názorom krajského súdu, že žalovaný ako aj správny orgán prvého stupňa vykonali dôkaz v rozpore so zákonom. Podľa názoru najvyššieho súdu ani oprávnenie vykonať kontrolu dodržiavania zákazu predaja tabakových výrobkov osobám mladším ako 18 rokov a ani záujem štátu na dodržiavaní tohto zákazu neznamená bezbrehú možnosť správneho orgánu použiť na výkon takejto kontroly postup a prostriedky, ktoré v zákone neexistujú.

Vzhľadom na uvedené sa žalovaná vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami dôsledne neriadila, a preto bolo napadnuté rozhodnutie ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa vydané na základe nesprávneho právneho postupu.

Nepochybil preto krajský súd, keď žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie zrušil a a vec vrátil na ďalšie konanie.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 219 OSP s poukazom na ustanovenie § 250ja ods. 3 veta druhá OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v sume 122,55 eura, ktorá suma pozostáva z náhrady za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) podľa § 11 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení od 01.06.2009 do 01.06.2010 v sume 115,90 eura, plus paušál podľa § 15 písm. a/ a § 16 ods. 3 cit. vyhlášky v sume 6,95 eura, ktorú náhradu je povinný žalovaný zaplatiť na účet JUDr. P. T. vedený v Tatra banke, a. s., číslo účtu X. do troch dní podľa § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. septembra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

P. Slezáková